

Wõta ja loe!

№ 10. — 3. aastafäit.

№
RIGIRAHMATAKOGU

Kui kõrbe hakkab haljendama.

Kui inglise maadeuurija Samuel Baker wiibis Niiluse jõe ülemjooksul, püstitas ta ühel õhtul oma telgi päris ära kui wanud jõe fängi. Kuumus oli peaaegu wäljakannatamatu ja fogu ümbruskond pakkus seesugust masendawat pilti, nagu poleks mitmel aastal sadanud. Kesköösel aga ärkas Baker hüüde peale: „Aputus tuleb!“ Waewalt jõudis ta ära foristada oma telgi ja asetada ta kõrgemale jõe fängist, (kus weetis õõ lõpuosa), enne kui kohisewad weewood tormasid üle selle paiga.

Hommikul märkas ta oma üllatusets, kuidas fogu maastik oli muutunud, nagu ühel hoobil. Maapind oli lõõmas haljendama, linnud laulsid, lai sügaw jõgi sulises waikselt edasi orus. Araablased ruttasid jõe le tooma wärsket wett. Nad täitsid oma kaewud ja hakkasid juhtima wett põidudele.

Kas pole see wõrratu pilt Püha Waimu tööst? Nagu kui wanud jõesäng on inimsüda, igatsedes elustawaid, elusünnitawaid armuwihmasid, kuigi wahest inimene isegi ei tea, mis tal õieti puudub. Kuid elujõud on kadunud, rõõmulilled on närbunud, mingi rõhuw jõuetus, saamatus ning lootusetus on lastunud üle südame. Elu nagu polekski enam elamiswääriline. Tühjus aigutab wastu igalt poolt. Ja hinges asub tunne: midagi peab muutuma, nii kaua edasi elada on wõimata. Mingit uut elu jõudu pean omama, muidu lõpeb kõik meeleheite õõksse.

Nii wõib olla pöõrmata südamega, kuid ka usuelus wõiwad tulla farnased kuiwad põua ajajärgud.

Milline rõõm kõige kriitilisemal hetkel kuulda töotust: „Weed woolawad, armuweed woolawad!“

Jumal täidab oma töotuse: „Sest ma tahan wett wälja walada sellele, kel janu on, ja jookswaid wesi kuiwale — ma tahan oma Waimu wälja walada su soo peale jne. Jes. 44 : 3.

Nii sündis ka Melipühi päewal. Alarõhutud jüngrid, kes ei wäljendunud endas mingit suurt elujõudu, said täidetud Jumala wäega ja fogu nende olemine oli muutunud. Weed woolasid. Arkamisid sündisid. Nüüd selgus, et oli palju janunewaid südameid, kes ruttasid armujõele, et kustutada oma hinge janu.

Kuidas on meie südamega?

Üheks Issandaga.

Meie Issand Jeesus on suur taewane magneet. Tema eesmärgiks on kõiki inimest eene poole tõmmata. See on nii suur, iga wene, püüw tõde, et selles põrmugi kahtlust ei ole. Me tunneme seda Meie terwe sisemine olemine kinnitab seda. Sellepärast kifub meil surematu hing wastupanemata jõuga Kristuse poole. Kuidas mõiks see teisiti olla? Sina oled ju ise see püstitilluke rauakülbe, keda Kristuse ewangeelium tõmbab Kristuse, sinu Ünnistegija juure. Sinu ülesanne on kõrvaldada takistusi teelt, et miski sind lendamast ei keelaks Su Ünnistegija poole. Su surematu hing kifendab Jumala poole aga maailm, liha, hingewaenlane ja muud asjad mõiwad sull takistuseks ees olla. Kõrvalda need, tee tee wabaks, las' ju waene hing minna oma hea Karjase Jeesuse juurde!

Täna, nüüd, just praegu on sinu tund. Nüüd on Püha Waim siin! Nüüd on Tema maailma tulemise mälestuse püha, nüüd wõta teda wastu ja tema ise walmistab teed Jeesuse, sinu Issanda ja Ünnistegija juurde! Kui sina ennast annad seda wiisi Issanda Jeesuse kätte, siis aitad tema suurt palwet täita: Et nemad kõik üks oleksid (Joh. 17:21) sinagi üks Temaga. Sündigu see nüüd, neil kallil Neli pühi päewil.

J. Rokamägi.

Üht on tarwis!

„Üht on tarwis, armas Jumal...“ nõnda lauldaske sageli me kogudustes. Millal aga tuleb see suur läbielamine? See on aeg millal me kõik üheks saame, üksteist armastame ja kui wahed kaowad. Meid ei seo kirilikud dogmad, mis rajatud sageli ainult kirjatähele, waid Kristuse elaw Waim, kes kirja elawaks teeb; see Waim, kes kutsub, kogub ja walgustab, Püha Waim, kes usklikke kokku joodab üheks perek. Siis on üks kari ja üks karjane.

Do, wend öde, palume seda Waimu, sest oleme kõik wiimaste aegade lapsed ja läheme tiirelt Issanda suurele tulemisele wastu. Tähdame täna kõik tema suurt ülempreesterlikku palwet: „Jsa, mina tahan, et nemad kõik üks oleksid! 1. Kor. 12:13; Joh. 17:21.

J. Tomb o.

Oled sa „tere tulemast!“ taewasse? Kui mitte sinna, kuhu siis?

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

30

See oli olnud talle raske nädal — ta kartis selle lõppu. Mis pidi see talle tooma? Ta teadis kindlasti, et ta mees täiesti selge mõistuse juures oli, kuid mõte, et see võiks õige olla — ta saaks temalt ära mõetud selle nii kiirelt mõõduva nädala lõpul, wapustas teda ja tahtis mõistust rööwida. Kuid hoolimata sellest, hoolimata kõigest neist õudustest, oli see nädal talle palju rõõmu toonud. Ta mees oli ta wastu taas nagu wanasti abielu alul, ainult weel õrnem. Ta tänas Jumalat selle eest ja kui tund tuli, mil Robert pidi minema koosolekule, soovis ta talle õnnistust ja palus Jumalat seda sõna rahwale õnnistada, nagu oleks see Jumala sõna.

„Sia, mis pean ma tegema? Pean ma siia jääma?“ küsis George, kes fogu päewa festel polnud wälja läinud, waid truult Klaara juures oli. Wiimane oli weelgi selles salapärases meelemärkuseta olekus, milline arstidele nii imelikuna tundus.

Härra Hardy kahtles filmapilgu ja ütles siis: „Mu George, ma näeksin heameelega, et ja minuga tuleksid, Alice saab ütsindagi nüüd hakkama. Aga me tahame paluda, enne kui seltsis wäljume. Isjand wiib meid salapäraselt, kuid ford mõistame — föit.“

Ja nad põlwitasid samas toas, kus Klaara lamas, ja ka Willi nendega. Wõttes enne abikaa a käe oma lätte, palus Hardy südamet põhjast:

„Armas Õnnistegija, me teame et sa meid armastad, kuigi me asati ei mõista, milleks ja meie walusid ja hädasid saadad. Me täname sind su lõpmata headuse ja armastuse eest, mis surra ei wõi ja igaweele elu tõotuse eest. Kuid me oleme nii hoolitud olnud sinu riigile, nii isekad ja ükskõiksed maailmu kannatusetele ja patudele! Anna andeks meie Lunastaja, meie patud! Andesta mulle, sest olen juurim patune! Do Isjand, nagu ja rõõwile ristil paradiiši töötasid, nii wõta ka mind oma riiki. Õnnista meie lapsi, tõmba neid föiti oma juure, ja meie armast hoiget — lae ta koluda. Kuid mitte minu, waid sinu tahtmine sündigu. Õnnista mind täna õhtul, kui ma rohwa ees rääkima pean, see pole mingi omakasupüüdlif palwe, tahan waid sinu kiitust kuulutada. Sa oled minu päewad ära lugenud, ja oled ka mulle täna ülesande annud — kõneleda. Õnnista meid föiti, anna andeks mõõdunud päewade patud ja ära maksa mitte wanemate pattude pärast laste kätte. Päästa meid kurjast, sest sinu päralt on riik, wägi ja au igawesti! Amen.“

Kui härra Hardy ja Georg suurde raekoja saali läksid, said nad waewalt üksteise, sest nii palju inimesi oli kokku tulnud. Hardy läks kahe poodiumile, kus koosoleku juhataja teda terwitas, ja wõttis omale nurga platsi. Ta waatas enda ümber seda suurt rahwamasssi, ja nägi palju tuttawaid nägusid. Eriti suur hulk noorimehi ja poisse oli seal, ka raudtee töötodadest, samuti suur hulk linna kodanikke ja äriinimesi. See oli esinduslik kuulajaskond, kes siia kokku olid tulnud suure kaastroofi mõjul. Kunstilised sotsiaalised wahed olid teatud määral purunenud surma wõimu eest, kes föit üheingulises teeb. Sarnases olukorras tarwitatawad awamis wormilikused õutused asjatuks. Mitmeingulised tuntud juured ärimehed ja mitmed õpetajad, ka härra Jones, olid juba kõnedega efinenud, kui koosoleku juhataja ütles: „Härra Robert Hardy, meie kõigile hästi tuntud raudtee direktoril, on sõna.“

Zmestus ja uudishimu peegeldus paljude nägudel. Wõni ajas end õieli ja mõtles: mis siis see ritas raudteedirektor tahab öelda selles olukorras? Ta polnud weel kunagi sarnasteil awalikul koosolekul kõnelenud ja teda peeti üldiselt külmaks, egoistlikuks, kõrgemeelseks meheks, mida ta ka senini tõepoolest oli olnud.

Härra Hardy hakkas kõnelema waitie, kuid selge häällega:

„Härrad ja daamid Bartonis! Täna õhtul pole ma mitte enam see mees, sellena olete mind tunnud nende 25 aasta jooksul, mil olen elanud teie festel. Jumala armu läbi olen ma nüüd uus inimene. Nii kuidas ma siin teie ees seisan, pole mul mingit suuremat soowi, kui nii rääkida, et te föik, mu wanad faaselanid, mu töölisted, ning teie noormehed ja poisid wõiksite omada sellest õnnistust. Nende wiimaste lühidate päewade ajal on Jumal mulle näidanud ühe inimese iselat, omakasupüüdlifku südamet ja see süda oli mu enda oma. Keegi teist ei wõi seda järel tunda, mida ma tundsin, kui ma seda teile ütlen.“

(Särgneb.)

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Armsast' kõlab Jeesu nimi, Ta kõik wead parandab: Iga usklik inimene Temalt rahu, rõõmu saab.

Koor: Armsasti kõlab see, Kui sest nimest lauldaske. ∴ Jeesu nimel lähme teele, See on tugew sõjariist, Selle läbi wõitu saame Oma hinge waenlastest.

Kallis on see nimi, „Jeesus,“ Ta meid õnnelikuks teeb, Sellega fõrd püha rahwas Rõõmuga ta wastu läeb. (L. t. 48.)

✱

Do läheme mu wend Kolgatal, Kus Messias, maailma Lunastaja Ja tõetee taewalik õpetaja King aitaja ristipuul suremas seal. Do lähme paludes!

Do lähme mu õed Kolgatal! Ta nõrkenult kannatab walude all. Waid äädikat antaks tal janunewal, Kes eluwett jagand, oo Jumala Tall! Do lähme paludes! (Waimulik Kodum. laulik 8.)

✱

Mei' elu on kui suine päew Kus walguft, warju küll, Meilt kaob kõige pikem päew Ka tuule kiirusel.

Koor; Oh kui väga nobedast Armuaeg kaob käest, See, mis õitseb hommikul, Närtsub enne õhtut weel.

See elu, ehk küll üürrike, On kallis külwiaeg, Ta igawese ajale on ainus armuaeg.

Sest alga peale aegsasti Ja tööta wahwasti, Pea tuleb õõ, kus ükski ei Wõi teha midagi.

✱

∴ Patud ristile jäid ∴: Oled suuremat armastust näind? Mõttele Jeesus su eest ristisurma on läind! Risti külge kõik patud siis jäid. (W. Kodum. laul. nr. 19.)

Toimetaja märkus: Käesolew number ilmudes alliantskonwentsiiks saab kasutatud seal laululeheks ja käsitab lühidalt neid sihtjooni. Ka mujal kogudustes wäljaspool Tallinnat wõib seda selleks otstarweks kasutada, selleks warakult neid tellida. Wõta ja loe! on kohane lewitamiseks ja laululehtedeks sumistel wäljasõitudel. 100 tk. — kr. 1.25, mööbunud aasta numbrid 100 tk. — 1 kr.

„Koduhelid“ uus waimulikude laulude kogu segakooridele on ilmunud. Ilusad wäljawalitud laulud, Gesti, Soome ja teiste maade autoritelt. Hind 50 senti. Tellida toimetusest.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub 2xkuus. Makstab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s., wälismaale 1 kr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil P. Sink. — Päikese 5—7, Tallinn.

„Külwaja“ trükk, Keilas 1934.